

Οι τριδύμοι και η μάχισσα νονά τους.

Ένα καρό και μια φορά, εκατό χρόνια
πριν από την ώρα τούτη που μιλάμε,
γεννήθηκαν από την ίδια μάνα τ'όσα
όσοιρα απ' τ'όλο τρία αγόρια. Οι τριδύμοι!
Καθώς στον κόσμο παινανε τα τρία
αγόρια κελανήσανε με μια φωνή: «Ουάου!»
Γύρω η δαμάρα τους εσαντζημένη από τους
πόνους, τους κοίταζε και δάκρυε. Δάκρυε,
να, γιατί δεν είχα η δόλια μέπολον να
μοπρατεί τούτο τ'όθιο δώρο που της
είπε. Ο αγαπημένος άντρας της είχε πε-
θάνει δύο μέρες πριν. Η μάνα αυτούτο
σκούνιζε το δάκρυ της ευθύς. Δεν ήθε-
λε με ψουσους δές και με ψιζέριες
ναυτοδεχτεί τους τρυφερούς της
νεοφερμένους μουσαφίρες. Έβαζε και
τα τρία μπράσθην αγκαλιά της κλείπει
Μοίρα του κόσμου πάντοψη, που δίνεις
και που φέρνεις, → ευχαριστώ για τη χαρά
που σήμερα μου φέρνεις. Χτες ήλθου να
κατάδωρη, μόνη, χαροκαμένη, τρινηή.

έχω τώρα συγγραφή και προσηγορη-
μένη

Με το τραγούδι της αυτό για τη
κοπή της μύρας, τα τρία αγόρια που κα-
μήθηκαν γλυκά σοκολάτας της κυνίδια
η δειχίνα είχε μωσακάμηθεί, όταν κτή-
ησε Σοφικά η πόρτα.

- Βοήθεια, καλοί μου άνθρωποι... έλε-
ξε δαφνή. Από την πείνα το στομά-
χι μου πονάει και τα πόδια μου δεφε
στυρίζουν αιτηρήν κούραση. Τραγού-
δι ξεναστιάς ακούω, χαρούμενο θάνατο
το σικυκόσας. Μπορώ να μπω για κί-
να ανασάνω;

- Όποιος καλγα είναι, μηδ, είναι ανασάνω,
είναι η δειχίνα. Η πόρτα άνοιξε και μια χιλιά
δηλιάνω ευχαρίστησε.

- Έχεις την πόρτα σου ξεκλειδωτή. Τους
κρέπτες δε φοβάσαι; ρώτησε μπαλινωτος.

- Τι θα μου κλέψουν; Καλή μου; Καθώς
βλέπεις κλειστό τίποτα δεν περνοσείει. Είναι
ανασάνω η πόρτα μου να έρχονται οι
φίλοι, σαν καλτου βόγου σου. Καθώς

Έρριψε η Σηλιάνα μια ματιά στο φτωχικό δωμάτιο, είδε τη μάτα με τα τρία μωρά και είπε:

- Υπόμια πως φτωχότερη και πιο κακόζυγη από μένα δε δεν υπάρχει Πασίως που έχει και χερσέτρα. Πάω να φύγω και μέσουχωρής, κοίετρα σου.

- Ένα λεπτό, κυρία μου, τη σταμάτησε η Σελώνα. Μην κρίνεις τόσο βιασθηκά. Μπορεί να 'μαι φτωχή, μα δεν πεθούλω κλαυτοπέυνα. Όσο δέχια κακόζυγη, κάθε άρρο!

Έλαδες την ζούχη μου, τρελή κλαστροφέρη σαν τα χρυσάρα, είπε η Σελώνα δείχνοντος περήφανη τα τρία μωρά της και συγχαίρει:

- Πέρασε αν θέλεις στο φαπέρι μου θα θρεις ψωμί φρέσκο και νερό να ξελεφώσεις. Ανέχεις όρεξη φάγε και μια σουήζα να τη μοφαστοβίμε. Εχώ πρέπει να ηλώνω και να καθαρίσω τα χόρια μου. Ύστερα θα σε περίποιηθώ καθώς ταιριάζει σε υψημένο μου σαρίον. Αν όμως πάλι δε θέλεις, επέλα δε θα μου κακοφανεί. Ίδρευ θρεις πιο ηλώσω σήε.

Γέλασε για μέγεθος κρανίου.
Πέρασε το σερπέντι και τα κουρέλια και
φάνηκε στη θέση της μια από νωπο
νωπία στα μετόδια. Αγκύρωσε τη νέα
μητέρα και πήδησε έτσι.

- Έλεες «ευχαριστώ» στη μοίρα σου
αντί για «ανόθελα», είπες πως είσαι
τυχερή παρά την ατυχία σου, και τις
ανατολίες τις δέχεται με το τραγούδι.
Την πόρτα σου έχει ανοιχτή ενώ οι
όρμα την κλειδαμπαρώνουν. Μορβίσε-
σαι το φτωχικό σου γέμισμα πρόθυμα με
μια άγνωστη δηριάνοι. Έχεις καλή
καρδιά κλειμολογούνη στους ανθρώ-
πους. Αλλά σως τούτη τη στιγμή θα γίνει
η κουμπάρι σου.

Τρόμαξε η δεκάνα και γαστρώθηκε πάνω
από τα παιδιά της.

- Καλή μου, μη φοβόσαι με δικώνω, γέλασε
εκείνη. Η Μαίρα σου είναι, που με κάθεται,
θυμάσαι κι ήθελα να σε δοκιμάσω. Τι νόμι-
σες, αβόφισσα θα αφήσω τα αγόρια
μας; Έχω η Καλομοίρα, θα γίνει η νόμισσα!

Χρόνος παρατάκια, η Μαίρα Καλο-
μοίρα, κλειθός τούτου μοναχό του
σχηματίστηκε, ντύθηκαν τα μωρά με
ρούχα καθαρά, και το τραπέζι σφώθη-
κε με όπλα κατό. Η μάνα ζάχε χάσει. Ο
φόβος της είχε κοκιάσει πια. Αλλά λαθε-
πως τούτη η μάγουσα δεν ήθελε να βλάψει
τα παιδιά της.

Η Καλομοίρα χαμογέλασε και την α-
γκάλιασε.

- Κοιμήσου, ο χρόνος σε περιμένει. Όπως
τα αβγά ψωιά παωιά με περιμένουν για
να τα βαφτίσω. Για δέχέ μου, που τον
είσαι στα χέρια, τον όπλα τα θέλεις για
το αγόρι μας;

Κοίταξε η μάνα τρυφερά τα τρία παιδιά.
Το πρώτο ήταν πανέμορφο, σουνθούδη, πα-
χουδά, το προσώπιό του έβγαζε σαν το φεγγά-
ρι.

- Αυτός εδώ που είναι πανέμορφος ας
το γαί λέει φεγγαρένιο, είπε η μάνα.

Αν κώρει η Καλομοίρα τράβηξε το ποταμάκι
και το οίκου μπάει απημέρα στο κεφάλι ούκι

του μωρού χιλιάδες χρυσά αστέρια και
στριφοχάωσαν και κατακάθισαν γύρω
από το κωφό. Η Καλομοίρα είπε:
Φεγγάρι είσαι ο πιο γλυκό, κλάρε μου Φεγγά-
ριέ ντο, τις χάρες να 'χεις τ' ουρανού
και να 'σαι ευλογημένο.

Το δεύτερο κοίταξε ψηλά του με τα
ματάκια του τα κάστανά που σκαζάν με-
λι.

- Έτσι είναι γλυκό σαν το μελι θά'ναι ο
Μελένος, είπε η Πάνα.

Άη κώ νελ η Καλομοίρα το γαγκό ροβδί
και το σκουπίει απ' όλο στο κεφαλάκι του
μωρού. Χιλιάδες αστήμενα αστέρια και στρι-
φοχάωσαν και κατακάθισαν γύρω από το
μωρό. Η Καλομοίρα είπε:

Μέλι γ' αυτό τα χείλη σου, και δόξα η η μα-
τιά σου, πάντα τη γλυκά γουσκορπιάς με τη
γλυκιά γλυκιά σου.

Το τρίτο, πιο μελαγχρό, με μαύρα μα-
τιά στο κεφαλάκι του, είχε κλώσα κλώσας
ση, λούρη του κάτω από την ηλιοβόλα της
Πάνας, βρήκε τους ζήθος της κι αρχίσε να

φουφάει το χάρμα.

- Έξουτο έδω είναι πανέξυμνο και θα το
βέω Ξεφ ζέση, χέλασε η νόνα.

- Καλή επιλογή συμφώμησε η νόνα κλακού-
μησε απαρά το μαγκό ραβδί της πόνω
στο κεφαλάκι του μωρού. Χειμάδες πολύχρωμη
οι τεράκια σφελφοχυρωσαν και κατακά-
θισαν γύρω από το μωρό. Η νόνα η Καλομάρα
έλεγε:

Μικρό μου τερπαιέρατο, τη λήχου θαιορίσε
και με την εξυμνάδα σου χέλα χρόνω θα σή-
σες.

Ύστερα η Καλομάρα βάρωσε τα γάλα
μωρά με το μαγκό νερό που είχε μέσα
σ' ένα μηγιέ μηουκαλάκι και αφού ψιθύ-
ρωσε μερικές μαγκές υφάσεις, κοτζέησε:

- Φεγγαρέκω, Μερέκω, Ξεφέρη. Απ' τη
στυγή αυτή έλσε οι έλλ σημοιβαρε-
σε κολιμου. Χόρη και δύναη η θ' ακοιουθεί
κάθεσαι θήμα. Κοιμήρα, βέγε μου, βουτών,
τε δώρο θέγεις να σου κάνω για το κα-
μπαριό;

- Έλα έμένα τήνοσα, μα τα δώροια μου μονά-

Χα και θα ζητήσω. Αν δεν αντέξω
να τους μεγαλώσω, αν φύγω προτού πήξω
το, διαλόγους, χάρη από ένα θέρω
μια και μόνη. Να τους προτρέψω έτσι που
να βρουνε αυτό που τους χρειάζεται
Τέτοια περισσότερο, για να μη γίνουν ψυχο-
μώττες, και τέτοια λιγότερο, για να μην
είναι δυστυχισμένοι.

Η κυλοφόρα κούνησε το κεφάλι. Τέτοια
σοφή γυναίκα δεν είχε συναντήσει άλλη
φορά.

- Τα αγόρασες, όπως είπα, είναι ευλο-
γημένοι. Θα βρουν το δρόμο τους, αρκεί
να μείνουν όπως τώρα μονιασμένοι. Αλλά
κεχώ τους να τα τους θα μάλα, αν δε
χαρίσω και στους βαφτιστικούς μου.
Είπε κι αφήσε στο τσανέσι ένα βελούδι-
νο κουτίσεχνήμα κεραμική. Αυτό εδώ είναι
το δώρο μου, η προίκα για τους τρώ-
μους βαφτιστικούς μου. Φύλαξέ το κυρία
σε τόπο μυστικό. Κανείς δεν πρέπει
να το δει. Φύλαξε στην αυλή σου τρία δε-
νφάκια, ένα για κάθε ένα από τους

μικροδός. Όταν τα δέντρα φτάσουν
το μήκος των αγροτών, δώστε τους το δώρο
μου. Τότε θα είναι χρήσιμο. Μου π'αρέσει
λίγαν να φύγω. Όπως είπα και πριν, είναι
πολύ άσχημο, να με καλούνε κ'όχι
επιχόρως.

Από το κουμπί της Σώης της αναβαθμί-
σαν σαν φρέσκα και φασόκια...

— Μου π'αρέσει γεια σας κ'όχι να είπα-
με, είπε η ηγούμενη κ'όχι να κάθουκε
σαν φύσητα του ανέμου. Μόλις συνάρμω-
σε η μητέρα βγήκε στον κήπο και φύτεψε
τρία δέντρα και το ένα ήταν στο άηλο. Το
πρώτο δέντρο ήταν πορτοκαλιά και χάρωσε
στον Φεγγαρένιο γιατί τα φρούτα της λιάζουν
σαν ποφελάρια. Το δεύτερο ήταν μηλιά
και χάρωσε στον Μελένιο γιατί τα φρούτα
της είναι χυκιά σαν μέλι. Το τρίτο ήταν
ροδιά και χάρωσε στον Ξεφάρη γιατί ένοι-
σαν κι εκείνη τετραπέραση και κρύβει τον
καρπό της σε πικρό τσόφλι και γρόνα
μην της τον τωφολογάνε οι κλέφτες.
Πέρασαν έτσι ήρεμα και καλά Πέντε

χρόνια. Η φήμη για το χωριό Σάκε
με το θάλασο Μεγαρο τέχνων διαδόθη
σε όλη τη χώρα. Βασίλειος τώρα
ήταν ηρωική καταπολέμηση είχε γινώκει ο Μεγί-
νιος, αφού ο πατέρας της είχε πεθάνει.
Όπως τώρα περτάει από το χωριό των
τρών αγορών, που πια δεν είναι χωριό
αλλά μια καρτερμένη πολιτεία
τρέχει να δει τον Φερχαρένιο να ηρωι-
ζώνται στην πιο ωραία παράσταση.
Τρέχει να κουσει τον Μεγίνο να τραγου-
δάει ως το όμορφες μελωδίες. Και τρέχει
να διαβάσει το κοινό βιβλίο του
Ξερίτη που είναι το πιο ωραίο βιβλίο-
κι η νύμφή τους η Καλλιόπη έχει να το
λέει πως τα τραγούδια είναι τα κορυ-
φαία από όλα τα θαυμάσια της.